

Aderarea României la Uniunea Europeană

(studiu de caz)

La înființare, Comunitatea Europeană avea 6 membri: Belgia, Luxemburg, Franța, Republica Federală a Germaniei (RFG), Italia și Olanda. Uniunea Europeană a exercitat o mai mare putere de atracție asupra țărilor europene. Astfel în decursul timpului mai multe țări au aderat la UE sau au făcut cereri să adere.

România a semnat în 1993 acordul de asociere la UE, iar în 1995 a dobândit statutul de stat asociat la UE. Astfel Uniunea Europeană, interesată la rândul ei în extinderea procesului de integrare, sprijină România, țară relativ tânără democratică, prin asistență, consultanță și finanțarea unor proiecte care corespund standardelor europene.

Obiectivul vizat este ca toate zonele, respectiv țara noastră, să aibă un nivel asemănător de dezvoltare, pentru a nu mai exista dezechilibre regionale, astfel nivelul de trai din țara noastră s-ar ridica. Asta nu înseamnă că noi românii vom simți diferența în bine imediat ce România va adera la Uniunea Europeană.

Toți candidații la aderare trebuie să îndeplinească anumite condiții și criterii, iar România nu face excepție chiar dacă este stat asociat al UE. Acestea sunt:

- a) *Criteriul politic*, care presupune ca țara noastră să realizeze stabilitatea instituțiilor care garantează democrația, statul de drept, respectarea drepturilor omului, precum și protecția minorităților;
- b) *Criteriul economic*, care înseamnă existența unei economii de piață operațională, precum și capacitatea de a face față presiunii concurenței și forțelor pieței din cadrul Uniunii;
- c) *Criteriul legislativ*, adică armonizarea legislației naționale cu cea comunitară și preluarea întregului „acquis comunitar”, existența cadrului legal și administrativ.

Ulterior, s-a mai adăugat un criteriu, care se referă la capacitatea Uniunii de a absorbi noi membri, ceea ce înseamnă că aderarea va avea loc după reforma instituțiilor comunitare și în funcție de evoluția propriilor sale politici.

Procedura de aderare este definită, în principal, în articolul 49 al Tratatului de la Maastricht asupra Uniunii Europene, iar România nu face excepție și trebuie să parcurgă următorii pași, de altfel ca toate țările:

1. Cerea de aderare este adresată la Consiliul Miniștrilor al Uniunii, adică țării care exercită președenția Consiliului;

2. Decizia de deschidere a negocierilor în vederea aderării la Uniune e luată de Consiliul European (la nivelul șefilor de stat sau de guvern) prin unanimitate, în baza unui aviz al Comisiei Europene și al Parlamentului European;
3. Negocierile de aderare se desfășoară pentru 31 de capitole, prin trecerea în revistă, domeniu cu domeniu, a progreselor realizate de România în transpunerea legislației comunitare în legislația internă și aplicarea efectivă a regulilor ce guvernează funcționarea UE;
4. În vederea negocierii, România trebuie să pregătească și să prezinte Comisiei Europene documente de poziție pentru capitolele respective, prin care își face cunoscut punctul de vedere privind modul în care înțelege să negocieze domeniul respectiv, perioadele tranzitorii pe care le solicită pentru armonizarea cadrului legislativ sau alte elemente considerate importante pentru interesele sale.

La rândul său, Comisia Europeană pregătește propriile sale documente de poziție pe care le înaintează Consiliului, iar acesta dă Comisiei un mandat de negociere. Statele membre își stabilesc, prin Consiliu, o poziție comună față de documentul de poziție respectiv și față de oportunitatea încheierii provizorii a capitolelor aflate în negociere.

Încheierea unui capitol înseamnă că negocierile au fost finalizate provizoriu, potrivit principiului că nimic nu e considerat definitiv negociat, atâta timp cât nu s-au epuizat negocierile asupra tuturor celor 31 de capitole;

5. După încheierea negocierilor, care se poartă cu toți membrii Uniunii și cu Comisia, se semnează Tratatul de aderare. Pentru intrarea în vigoare Tratatul trebuie ratificat de către țările membre, Parlamentul European și țara solicitantă, potrivit prevederilor constituționale respective (de către Parlament sau prin referendum național).

De regulă, procedurile de ratificare durează 1,5-2 ani. Abia după ratificarea Tratatului de aderare, apartenența României la UE va deveni efectivă.

Lărgirea UE aduce serioase beneficii României: ea va fi sprijinită în procesul de tranziție spre democrație și economia de piață, urmărindu-se respectarea drepturilor omului, funcționarea statului de drept, a pluralismului politic și a separației puterilor în stat; va beneficia de tehnologii avansate pentru modernizarea industriei și agriculturii, a introducerii unui management modern; pătrunderea pe Piața Internă a UE permite creșterea productivității și a nivelului de trai a românilor; perspectiva integrării în Piața Internă a Uniunii o obligă să-și creeze mecanisme de piață funcționale, o economie competitivă, în măsură să reziste presiunilor concurențiale ale produselor și serviciilor occidentale; îi este

garantată independența și suveranitatea, participarea ei –în cadrul PESC- la soluționarea unor probleme importante ale lumii contemporane.

Aderarea României la Uniunea Europeană nu este lipsită de costuri pentru că orice alianță este bazată mai ales pe aspecte de natură economico-financiară, dar integrarea în UE este imposibilă de realizat fără costuri suplimentare efectuate de ambele părți. Însă noul cadru instituțional al UE reformele structurale efectuate în politica țării, pot conduce la diminuarea substanțială a costurilor totale și, mai mult la o dinamică descendentă în timp a țărilor pentru Uniune, pe măsură ce România va fi capabilă să preia din costurile respective.

Costurile importante trebuie să fie suportate și de țara candidată (România) pentru înfăptuirea reformei economice, a restructurării industriei și transporturilor și modernizării agriculturii; nu armonizarea legislației naționale cu cea comunitară costă, ci implementarea acesteia din urmă -de exemplu numai transpunerea integrală a legislației naționale de mediu pentru a atinge standardele UE ar costa România circa 29 miliarde de EURO; absorbția fondurilor comunitare având în vedere că fiecare proiect este suportat, în medie, în proporție de 70% de UE și 30% de bugetul național al României.

Este cert că aderarea la UE costă. Dar, care ar fi oare costurile neaderării? Neaderarea ar însemna, de fapt, împingerea spre subdezvoltare. De aceea, avantajele aderării sunt cu mult mai mari decât costurile.

Când România va adera la UE, cetățenii români vor deveni automat cetățeni ai Uniunii, putând să se stabilească și să muncească în orice țară a acesteia și să aibă drept de vot în regiunea în care trăiește (articolele 1-8 al Tratatului de la Maastricht).

Crearea Uniunii Economice și Monetare are menirea să ducă la o integrare economică mai puternică. În acest scop s-a introdus moneda unică (EURO), folosită de toate statele membre a Uniunii, mai puțin Marea Britanie care a păstrat lira sterlină ca monedă națională. Astfel și România va adopta euro ca monedă națională.

România a semnat anul acesta la 25 aprilie la Luxemburg Tratatul de aderare la Uniunea Europeană.

Dezavantajele aderării României la UE pentru români sunt: impozitele se vor mări, accizele se vor mări ceea ce duce la scumpirea produselor, prețurile imobilelor se vor ridica, românii nu vor mai lucra pentru stat, ci pentru patroni, datorită privatizării întreprinderilor de stat (consecință a condițiilor de aderare la UE).

Avantajele aderării României la Uniunea Europeană pentru români sunt: crearea unor noi locuri de muncă prin investițiile străinilor în România, scăderea numărului de șomeri, recunoașterea tuturor țărilor din Uniune a diplomelor de facultate, alegerea unor produse mai bune, din punct de vedere calitativ și a prețurilor, unui consumator dintr-o mai mare

varietate de produse, obținerea mai ușoară a unui împrumut la bancă pentru diferite scopuri (cum ar fi deschiderea unei afaceri, cumpărarea unui imobil sau a unui bun, etc.),deschiderea frontierelor a celorlalte țări, nu vor mai fi așa de rău priviți de către cetățenii Uniunii, salariile se vor mări (în timp), nivelul de trai se va îmbunătăți (tot în timp).

Totuși unele condiții pe care România, respectiv cetățenii ei trebuie să le îndeplinească mi se par absurde, cum ar fi în domeniul creșterii animalelor (pentru fermieri): maxim 5 vaci la un taur în timpul perioadei de înmulțire sau 3 metri pătrați pentru fiecare porc plus spațiu deschis .

Însă unele condiții mi se par absolut normale, în domeniul mediului, ținând cont de secolul în care ne aflăm și de problemele globale cu care ne confruntăm , cum ar fi poluarea mediului, accentuarea efectului de seră, ce duce la topirea calotei glaciare, la schimbarea curenților de aer ce are consecință modificarea anotimpurilor, etc.

Dacă România va adera la Uniunea Europeana în 2007 după cum se preconizează, nivelul de trai al românilor nu va fi mai bun imediat ce integrarea va avea loc, ci în timp. Se pot face speculații , iar fiecare român are păreri diferite. Astfel eu cred că noi românii, vom trai mai bine peste aproximativ 5 decenii, însă asta depinde și de noi, adică trebuie să muncim mult și să fim serioși pentru ca țara noastră să se dezvolte in toate domeniile și să ajungă la nivelul celorlalte țări din Uniunea Europeană.